

27

SONA

G. White
1871/22

14/2. 1922.

SREDNJEŠKOLSKA
ORGANIZACIJA
"VESNA"
NOVO MESTO

1921/1922 77

Sejanci. Cij.

Taka mima noč je.
Larke vsegaj na nebo
Zovimur: Sejanci.
na kudu, izumir vnelj.
Tie leskita se, se

Sejanci, lej, vzite peme v njivo!
Dovolj globoko že je izkopana.
Dovolj globoko jama že je izkopana.
Sejanci, lej, vzite peme v njivo!

Sejanci, lej, vzite peme v njivo!
Dovolj globoko že je izkopana.
Dovolj globoko jama že je izkopana.
Sejanci, lej, vzite peme v njivo!

Sejanci, lej, vzite peme v njivo!
Dovolj globoko že je izkopana.
Dovolj globoko jama že je izkopana.
Sejanci, lej, vzite peme v njivo!

Ligavoo Peter: Cilj.

Tika mirna noč je.
Zvezde uigljajo na nebu
in mesec še prisijal je
na tundra, izmrušeno zemljo.
Tse lesketa se, ve,
v mesečini nebra,
in žarek lune bisto prodre
gosto gromlje,
ostro, bodice trnje,
trnje živejenja.
Tu luna lahko gre naprej
svojo pot z zemljo,
dokler ne doseže zlatega jutra.

Tu tallo telam jaz,
dokler ne dosežem svoj cilj.
povster živejenja.

ligavost Peter: Dnevi mladosti.

Trgjuvili ste.

Kallor da bi veter zavrel

ploksi devje - skoxi mladost.

6 kam ste šli, kam,

vi blaženi dnevi veselja,

ko šutilo pre je boe

Malu ljuberni,

Uatno gixel ju je pesajoč,

poqubni.

6 Udaj se povuete dnevi
mladosti, veselja, ljuberni. —

Materin: O svobodo.

Pordravljene mi zelene jelle, pordravljene hrasti, breze!
Blagor vam. Zavel je duh pomladi, karjalo milopolne,
mi vas greje. Zasukela in kapela vam je velka krasne
in bajne pesni; ve svobodno poslušate. Pojejo vam svo-
bodne ptice - ve poslušate. Blagor vam --- Toda jak ---
Jak nisem svoboden - jak sem uklenjen. Moje srce
me diha svobodno - ono joje. Jak - sin marave - umiram.
Poje vsa marava same pesni, vrgaja krasne sinove, diame
kise - Toda mene ne. Jak nisem več sin marave - jak sem
sin smrti. Proklel sem te ves svet - ou je proklel mene, in
kdaj me preganja. Oh prosim vas, zelene jelle, plijte me
v svoje vrhove. Tu vi bratje moji, krepki hrasti, zgrabite
me - in me plijte! Naj tudi mene obseva svobodnopolne,
naj tudi jak poslušam bajke narave - bajke matere! Oh
krallo si preino, mlado piganice, in tvoja istočna cira, krallo
povesela; in ti mlada piganica: krallo si vitka. Tem
kralaj si - ker si devojka narave. Rad bil ti bi brat,

toda ne morem ti biti, ker ~~ni~~ sem pun veig rivojinja,
pun kidov.

Bože, dam Ti vse kar imam, samo pusti me v naravo,
karlor pusti gondar ujetega ptiča, punilla gondov.

Pusti me, da Ti zapojem molitev globoko, molitev vro-
čega - odprtega me. Pusti me, da razmahnem peroti,
da rabuči veselja ves svet. Vrzi me v naravo, da zapojem
skoti razpoklino v zemljo, da bo ona pela pesem, pesem
svetá in prvode. Oh Bože, bodi dober! - - -

127

Goldie-R.
2. VII. 1923

Materin: Morana.

Črna narava, vse kar vidiš,
vse je belo, vse mrtvo.

Raspela Morana je bele prsti,
in je objela zemljo živito,
in zdaj jo pitiška v prsi nosito.

Zapoved je njena:

Vse mora umreti, zdaj jaz gospodim!

Da - umreti moram tudi jaz -

Toda Morana - - - prikanesi!

Mlad sem še - - - Ti nočes.

Če mojih kilač je še življenje,
po njih se pretaka še roča kri.

Tu ti me še kočes? Me ne useiš?

Če me ne pustiš, ragnabim me,
mei molitve,

in kamahnem z njim proti Bogu.

Da, Morana! Ta te pušene.

materin: Proletari.

Fidel sem quie kovaier, ti po mrtvo potilla:
vali po narovalih,
in po kovali
in se jortali
v to kurno kinslo noč.

Stopil sem ^{na ceste} ~~in naravo~~ in zagledal sem množice
stradajočih,

ti po upili:
Dajte nam kruha,
dajte oblete,
mi smo nagi, pestkadani - - -
mi proletari - - -

J. D.

Mladost.

(6 delou ki.)

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Leh težkih duhek, do dolineu pauu sebe in
voje življenje, si slikam na lakui nebesni vodni:
ni pijavo bodovost. Guamlja me kras polniue
dixele na jugu in v svojih najsmelejših pajah se
vidim, kralo blodim ob palatko Terchio, ali kralo
se otočen sprehajam pod pinijami ob Fiésole ali kralo
v uoi pedim ob kamolilem Amu. Tu dalje, kralo
plove nad mano lakeu oblaicel tam od Teriva in
se vargubi ra Caprijem tu se stopi v mojem vau pil:
no in vedosemo plivnost, po kateri veduo klepim in
sem, da je nebom nikdar dosegel. O bella Napoli!
Pa kaj, paj nebom nikdar pajal ob tebi, prelestna
Parthenope, in nikdar nebom videl tebe, opeca
pijajua Roma!

Tu v takih težkih mi se rahoie, da sem vagabund
in veui romar in pauu pedi šimih, brekdanjih, ku:
uicik voda. Morda bi takeat našel utenje, kubi

jasno kot nikdar prej videl pred sabo eno samo ve-
liko kumilo - murt. 6, Karlo ep je kumitelj, ko človek
v radijem jasnem lipu vidi pred sabo vso svojo
poluško mladost, tako lepo, da bi dal vse kar en
pau ujem poteki kumitelj.

II.

Solne žge in kliče k življenju. Tse povod se po-
vajajo tajne sile mladosti, le plovci je pau spreboj
otočen in pau sebi udeležu, da si želi prvega ptič,
ki bi mu sedel na prsi in ključal sru in si omočil
kločeste peroti k živo, radiš troje. Ne vem, ali je kaj
bolj ostudnega karlor mlit, ki posevša tajne me-
lodije porajajoče se pomladi, pa ne žuti v sebi og-
njeno skrivnega polka, ki ga tira v umoč in v živ-
ljenju in v stvarst in samoto, in pauja o uicem killeu
in neizaknim, pa nima toliko moči, da bi si en-
krat odbrito prikual, da je ju, ki gloje po ostudni
urhovini in se penčajub greje na polnu.

, Tu v katlih dneh sanjam o njej, ki je do danes,
še nisem videl, pa kdaj bo njej vaju, tu vem,
da sanja o meni, preguana od vseh, od vseh kave-
reva in prokleta od rodu matere.

Ne vem, kaj se mi vedno ob katlih poldnevih,
ko sije solnce tako vroče in rdeče kot v julijskih
dneh, vleče na mojegane kot motna pena in me
moji s svojim stupenim želom, da se razboli vsa
ta žilica, kot da trepeče na lahno uslojenih gos-
lik in da v ikajni vsega sveta igrajo uarijo svoje
divje melodije. Kaj je tudi to klit vsega mlade-
ga življenja v meni in one divje moči, ki jo že pe-
dem let ubijam v sebi in jo dušim?

III.

Kaj dūvo "stvarjenje" je bobnelo v pilnih valovih
po kralji in apsida, krajema v goškem plogu, se je
polagoma razgubljala in v vedno bolj določnik
kulturah je kazarelo morsko obuje v vsej svoji
ejubki prelesti. Porastne sipuse po kot urki sta-
kajji grobov mellele v sinjino in tam na obvoju

po se spreletavale bele ladjine peroti, kermujče &
beskon galebov; nad vsem pa je karelo polne
kot dolg, strasten poljub.

"Dete moje, kam?"

"Tjuktanji rosi, vsa lepa in bela v vetru svojih pe-
demnajstih let in karuju zavolilnih oči je sipala
smeh po obrežju, da po dobre matone & istho me-
dosti v starih, sivih očeh dolgo kile za njo in ^{ji} pili-
pali mo pravo besedo:

"Dete moje, kam?"

"Tu vnet mladik moč, & odsvitom tujih in uildar
gledanik daljo očk in tajnim bleskom na řelu,
po se sklonili pred njo in njik lepi obraz je kapnil:

"Dete, poljub!"

"Oua pa se je krouko smehljala in pedala v řolu,
řestero finih vol pa se je upelo v vesla.

Sinjna ueba in brenđajua morska gladina,
ki je kot malo polno preudnih paui in globin, je
řumelo pred njo in valiki, uildar ugnani malčki
- řaljivčki, so ji prepapali veuni svoj: adranus te!

Tu galebi, pijavčki in gostega juga so ji sipali v
naočje moči neapolitanske pordeave in kaostala
lastivita ji je izročila raduji po ljub umirajočega
fanta. [Tam predi zelenih gora in belih vau je
živl in mislil na njo, svojo družico.]

Dete pa se je kroullo smehljalo in se igralo z va-
lovi.

Tu galebi - pajajoci so odleteli v burdauje vi-
šine in si v blešku karlega polna poklatili pe-
voti in si razkljuvali psi do mine tvi, ki je v
dolgih svetlih polkela na moje. Tu dete se je sme-
hlyalo in pobiralo pndrine vau voje, si jih devalo
na psi, lahko dekete, in se igralo z ubini - tiva,
vini ubini iz klatic ps —
in otloli mene je bobnela vihama melodija
Haydnovega "Starjeja" - da sem se stresel in zgro-
zil nad svojo pamoto.

IV.

Hiasih, ko noč razpuča svoj onemogli sed in v pmo
temo spumenjejo bolest nad prokletstvom Adamove
ga rodu, jutim, da se probujar v meni krljenje davnik

pradedov in tui, tako Bohotno podrija in žger,
šilak in kipi v močvirih in argetar udih, kot
da delti nad poljem, žitnim in v klatu bluetovih
pauj karciin, ali da teč in moči fla in klamerje
grijskih ječ in razbeljeno gudo v julijskih dneih.

Talvat žitim v pebi novo povest, nildar iz po-
vedano, komaj v najlepših minutah rasluteno.

Vidim pred sabo pradedu: žuljeva vola kallesq
nu kram - lesno, xaniltano bojto - in spociasim
korallom volica pogarja in hodi na flato -

In karlo olo predzuega pira njegovga žitim,
ko je kavrdigul tloru in klal v besnem razsjeuju
svoje klailce -

In ujeza ponosno potoustvo in vse karcič želje in
krepenenje in klater in polzo, močitev in žulje in
skak, šepet pica ob bliskar in gronu in pučuj-
slo mloujeno glavo in klapilostvo žitim.

Fla, pa bi ne gledal x veseljem, karlo ni odk-
ka živoljeuje v dolgih, dolgih pultih, rdečih od
prijih bolesti in rau?

Samo ukratko se je zgodilo, da sem v vsem svojem us-
 ključnem in ubijajočem romanju in iskanju zagledal
 solute, da so moje izsušene volle segle po rjem in se je
 izmorgana kletnica dvignila v novem upanju in
 nemem pričarovanju toliko kačljene mre. Temotek
 je bil, lep in rožnat kot majsko jutro. V meni se je me-
 klaj razgibal. Des. prvi obup je splahnil in vse nekmg
 no goje se je skrilo v eno samo blagovest:

Ljubemu.

Ta je izginil ves pes.

Sam in prolekt romam po Brellonini pesti —

P. S.

Komu sem pisal vse to? Ne vam, ali vidim vaš po-
 rogljiv nasmehek in pomilovalen pogled. Sebi sem
 pisal, v spomin na dni,

ali se ne xuejo.

Zouimir: Ustajenje.

Kristus je vstal.

Bilo je vroče nedeljsko popoldne. Stari in stare po sedeli pred hišami in se razgovarjali. Iz daljave je prihajalo nebrogeaso žumljanje potola. Ah, tuda: pna si, zemlja slovenska.

Tam, kloncem vasi pa je vpilo in razbijalo. mladi ma je besnela pri potnikih klovarih. Sepe, pijane oči, stinjene pesti; karlor potani.

Iz daljave je zastrela vame žna, grozna pošast, pšnini, izbuljenimi očmi. Tu že je stakala ktempje, karlor da bi bila kadnja ma. Tu karčkala mi je v obraz: "Koliko je še do smrti?" Onemel sem in iz duše, iz stinjenega gela mi je prišel klic, "o Bog!"

Ko sem se kopet kavedel, sem bežal karlor iz proste. tega tuda. vsem se upal okreti nazaj. V daljavi

je še vedno rečalo z grobnim glasom, kakor iz pekel.

Prisel sem do preproste pesle hiše. Tekla gorjaja je padala po krmnih plečih matere, mati je molila, otroci so vpili. Tu kopet je pivšala metvašle ptica in mi kablirgala v uho: "Kolikto je do smrti?"
"Vz stisnjemega grea ni prisel več žil."

Črubi sta ječala pivolava oče in mati. Ječala sta, njuni kletki pa so se vijali in žileli proti zemlji. "Hi!" je kullivala mati s pojemašojim glasom, "Bog ti odpusti!" Tu oče je dahnil: "Kolleta... Deleina pa se je obrnila in šla po potih, tjer šepi smrt."

Nisem več žul visanja in metvašle ptice. Čglavi se mi je kablirgalo in omahnil sem.
Kolikto je še do smrti?

Zoonimir: Živejenje.

Z

ahotelo se mi je epega, živejenja.

Tu ležal sem na ravni strehi arabste hiše pod
potodom. Sonce je v velikem toku pošiljalo žar:
tudi in bilo je vroče popoldne. Jax pa sem stmel
na moje. Tam v daljavi, tjer. so se kmukvale go:
re, so peule ladje, bližale se pristanišče; padel
je mostiček, fantini so nastočili ladje in v glas:
nim kvičenjem izlagali. kmalu je ladja kopet na:
pela bela jadra, tli so se bližala v polnu in
odpela. Ladje so prihajale in odhajale, tlik
ni niholi ponehal. Talovi so se poredno borili
kaltor nebožjeni okoci. Živejenje!

Jax pa sem ležal, gledal sem moje, prihajajoče
in odhajajoče ladje, vstajajoče mostiče, vpijoče
prodajale melon, mostle valille, tli so bližali
obriže in se razblinjali. Gledal in mi nisem
mislil.

POMLADANSKA POKRAJINA.

Dvojemu popoldnevni je sledil hladni večer. Križ je
protihoval. Ženske so prijadrale v velikem blizu na
nebo, moje pa je valovilo in šumelo. O, moje!

Tam pod terebinčami sta se zmenili dve peni. Ob-
jeli sta se in strastno poljubili. Bil je predvečer mo-
največega odhoda. (Dugo jutro je odšel in se ni več vr-
nil). Še dajavi se je oglasila mandolina in njen
štrni spev je napolnil vse stvari tja do veka. Guadalupe
sta se klavr v taktu objemala in poljubovala.
Jaz pa sem še vedno ležal na steki in me ni je
bilo polno mehke melodije.

Tam na klonu kaliva se je začelo svetlelo. Svetloba
se je razširila in preplela vse nebo. Tu kmalu so se
udeje pobavali vrhovi gora. Rudeča bava je ingim-
jala in prvi karell je že pihal, in za njim drugi, tretji...
Je so se približali moji glavi. - Tedaj se je pripeljal
kralj v svojem klatem voku in je s svojo klato svetlobo
prešel vse. Šele tedaj sem napazil velike ladje, ki so se
kopet prihajale in odhajale, mostički so padali, fa-
kimi pa so nastolbovali ladje in odmaršali.

Prodajali radja so kličali in vpili, morje je pošljalo svoje valove na puho in kardelo se mi je, da po to klati kodi krame dellile.

Morski valitli se valijo in lovijo, ladje prihajajo in odhajajo, krik in vrisk, jak pa ležim na steki, nič ne mislim, le gledam in živim —

J. D.: Feierma misel.

U daljo,

u škilatu karje veerne gorico

osa krepemija kite,

Ujer se Uvirajo pste

in na vse strani strani

svetijo vrede

in kakejo pot —

6, ni vendar ne ene ni,

Uli bi vodila

to u daljo krepice pue —

Materiu: Pomladne parije

V pruh krasnik večerih, ko sem sedel na vrhu in
se zahajajo polne, sem bil otočen in žalosten. Za-
tem so pristavljale kverde in mehkih meglic, ka-
kor pristavljajo vile in skrivnostnih ravnan-
stev. In ko so me poljubljali kadnji karli karje,
sem jotal. Tedaj si pristopila ti ti meni in me po-
ejubila na molko eie. Objel me je svoj svojega te-
lesa, kaspal sem in parjal — — —

Fidel sem inka daljnih gora plavajoče vile. Ko so
me zagledale so me obkolile, me objele in polju-
bile. Zabentale in kapele so mi karne in bajne
melodije, melodije o pomladi, oživljenju. Jele so
pesmi tudi o tebi, brat, ti vrdihuješ ka daljnimi
gorami in krepniš podoncu, pomeni. In ko sem pri-
pal to melodijo, sem in nova kaplallal; kakeljelpun,
kater, da te vidim. Tedaj so kapele vile še bolj skriv-
nostno pesem, melodijo kvočilov in krobentissem
pisal, — bila je pomlad.

Ligano Peter: Pomlad je prišla.

Lehim kraj gorda.

Leatorumeno karice polne je prijamo pijalo na pro:
pito s svetlami okaljšano zemljo. Šumenje in kuberaje
mimo tibioga potoka me je rakibalo v sladke-
jarobne ranje.

Bil sem v epem, v karlo-klatim svitom karoveteje:
nem kraljestvu, kjer so kelle prebne kelle in ke:
lene travnile dalje in dalje. Drevesa v tem kra:
jestvu so bila velika in visoka, njih bostje je še po:
ganjalo popste, in njih vejice so bile prepletene z
zelenimi listi. Med vejicami so guredili mali
ptički, obrašeni z raknobawanimi mlucijami
ter prepevali s prebnim glasom neko melodi:
jo rojenim stvarniku - Bogu.

Beli krovčki, rastoči otloči mene, po klano pokvan-
jali in vmes po trobentale s svojim umenim rogom
zlate trobentice. Dijo lice po duhtele svoj nekri vovj
po svoj naravi. In otloči mene so plesale in pele
zlatolase vile z ljublim glasom, spremljajmo.
je ranje.

Med tem je kavel nemirni jug in zvonenje zvon-
ilov in pevaje trobentice me je vdranilo iz slad-
kih ranj, v naravi se je poigravala z svetlami
novo prišla, zelena

pomlad.

Lojze: Rad puniram - - -

Mama, rad puniram, tui mi vuša:

kolta je izgela tui puu - - -

le skadel pen je bil, tui pu je potopil
v pevnost bede, boli in goja.

Mama, vi ste dali mi petlico

ljubavi perie v - Krista

- in jak jo sprejmem - bex tui v puu - - -

Ah, nimam več ljubezni, nimam duše -

odslej jak gledam svet kot noč,

ravito v temno goščo - - -

mama, jak meter ^{kom} pul' novo mašo - - -

lojke: Povratimye.
(Ni mu je duša zlomejena).

V tvojem oltu ni več plamena,
ni karlih beistlov;
liva niso več mehko-kametna, so zvenela
in usne ne več vabeče pesnje---

Zamislil sem se v tvojo dušo:

Pila je ljubezni slaj,
vitala je rožni maj
in rajala je kpijo ora vas,
rajale sanje letice,
sanjale lile svetice

rajal sem

pel dan na glas---

Koži dve kdaj blije mrzla uša:

ljubav in devo mrall teši

v globini, - tam žive noči

gromotne - tam plalla netva tvoja duša.

Fončell! Spravaj sladilo v grobni krevčici!

ah, naj pri tebi snivam, dragi,

sponine prošlih dni. Guili naj se bol globolla -

kojke: ni istne.

megla lega ni v oči,
xavija mek turo,
svoj divji smeh pojo noči
tvo v duši mi plešo
po tvojih tvojih megla sence ---

Upi peli so v omatu
sladke dike melodij-
upi peli so v šiblatu
o prihodu divnih dnij

Pešno piknili so dnevi ---
tesno me pikemajo,

lajst: ni vira.

Če mi duša v tvojih očeh
vse svoje življenje
vse svoje življenje
vse svoje življenje

a pogrobi, stari, bleedi;
v roganjem objemajo
pre ni in ga tvo ---

Mistre v kmiri sanjajoči,
vse kuje - opije - stola ---
in roke v duši jollajoči,
Mi dije že brek ólla ---

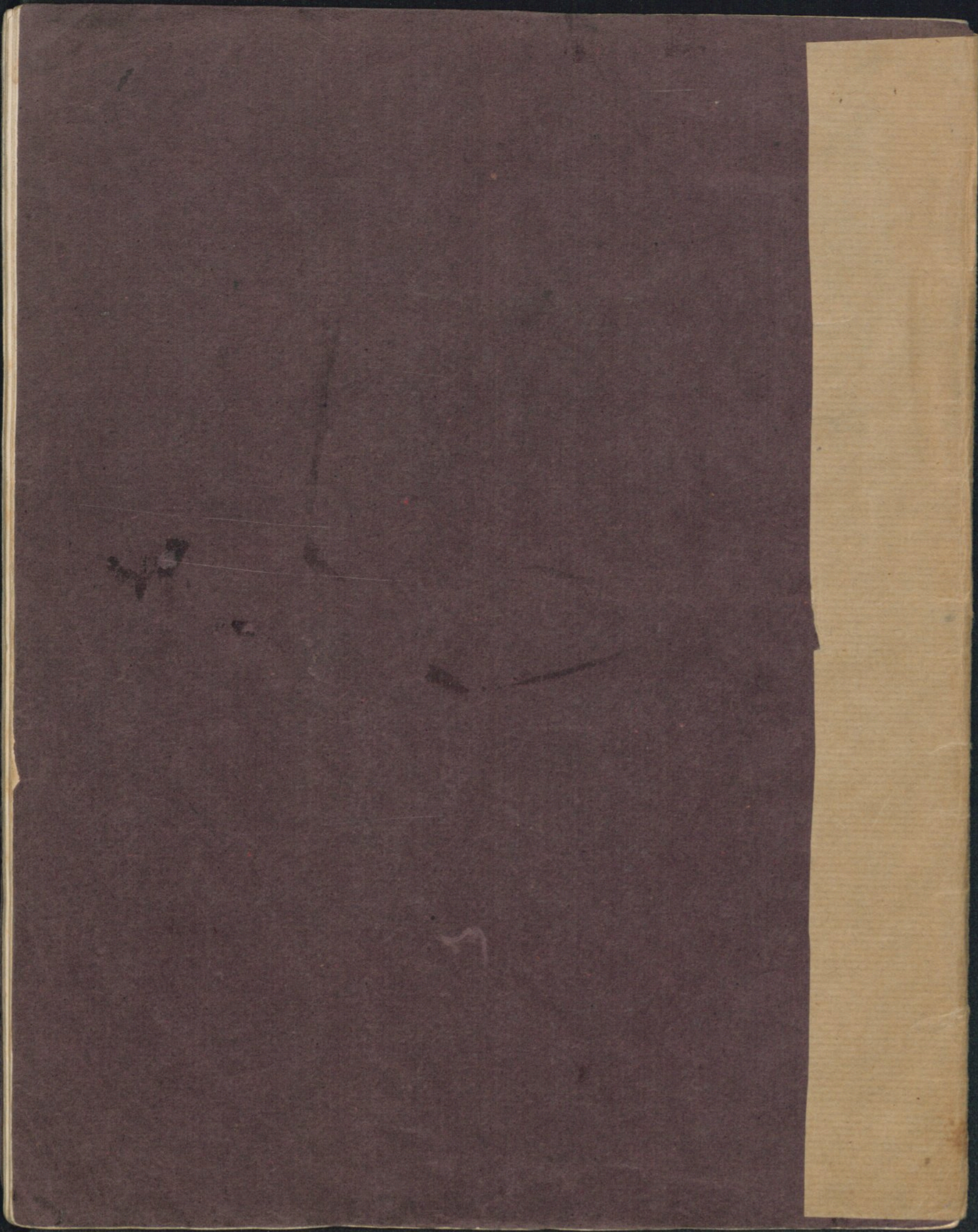
a pogrebi, študijam
v logarju obznanja
prejela ga sta...

KONEC

SREDNJEŠOLSKA
ORGANIZACIJA
"VESNA"
NOVO MESTO

Predavnik: Oto Bertkopec
Maler: L. Golobc
Lopre: L. Golobc ?
ZD = Jure Jurko
Cigrov = Schweyer ?

IT8.7/2-1993
2007:04

Colortrac

www.colortrac.com

Printed on Kodak Professional Paper

Charge: R070405